

המדינה הזאת

ארץ ישראל

חוקים להגנת האדמה

מטר חזק ירד במשך ימים על פני הארץ. האדמות נתמלאו זרמי מים חוקים, היורדים לשפלה. המים האלה דלוחים, צבעם חום-אפור. הם גורפים אתם אדמה טובה, מהר ומהר וחושפים את הסלעים. ואדמות חדשים נוצרים אפיקים למאות ולאלפים והאדמה נשטפת לעמקים, ומרבלת בדרך-מים — לים. לזה קוראים סחף. במשך דורות נשטפו בדרך זו מלי יוני מטרים מעוקבים אדמה פוריה אל הים. נחשפו הרים, נהרסו הטרסות בהרים. גם כיום כשרוב השטחים מעובדים בשטות הרגילות של חריש שתיוערב אנו מפסידים מדי שנה בשנה אלפי מטרים של אדמה... עוד לפני כמה שנים החלו אי אלה משקים לקבל צורת עיבוד הקרקע מיוחדת, כדי לשמור על עפר שדותיהם, וחרשו לפי קחי גובה, שהוא הובר היחיד שאנו יכיר לים לעשות במלחמתנו נגד הסחף. באמריקה הושקעו מאמצים רבים מטעם מחלקת החקלאות, כדי לחתום נגד דלי דול אדמות המדינה, ולא חסכו במי אמצים כדי להציל את האדמות. בארץ, לא עשינו דבר כדי להציל את ארצנו מתנו מחורבן. צברנו פרושות במשך עשרות שנים כדי לגאול את אדמת הארץ. וכעת דרושים חוקים להגנת הנכס היקר הזה, טרם יישמש מתחת רגלינו. כל שעל מאדמת הארץ יקר וקדוש לנו.

הכנסת

מאת ש. יוסף

ההיסטוריה הנוסח הרשמי והדיפת חזרת לירושלים

לומטי להעברת הכנסת והממשלה לירושלים, — החזרתם לירושלים, כי הרי נתקיימה ישיבת הפתיחה של הכנסת בירושלים ושם נבחר נשיא יש ראל הראשון. כך פרשו הפרשנים את חוסר הטכסיות בפתיחת מושב הכנסת

לכאן מצאו סביבה עוינת להם ותור שבי הארץ לא הסבירו להם פנים. עצם העובדה שבני רוסיה אלה, היו בעלי תרבות גבוהה יותר מו של שכניהם בארץ נתנה לערביי הסביבה ובפרט לערביי לוביה — הידועים לשמצה — סיבות להתנכל להם, אך הצירקסים בשלהם. הם החלו לבנות את כפרם, לפי דוגמת הכפרים חור צה לארץ, במולדתם: לל משפחה חצר עם בית ורפת ובית מגורים, שחלקם בני קומותיים. רחובות הכפר רוצפו, וניכר כי הכפר הוקם לפי תכנית, לא כמו הכפרים הערבים.

בדידותם בסביבה ערבית זאת לימ דה את בני צירקס דרכי מלחמה, ועל כל הבנים הוטל — מטעם זקני הכפר — להתגייס. במאה הקודמת, — לצ בא הטורקי, מאוחר יותר לחיל-הספר, למשטרת המנדט ואף לנוטרות. וכך יצאו מביניהם אנשי חיל אשר שמם הלך לפנייהם. עם בואם של היהודים לגליל התחתון לפני 60-50 שנה החלו הצירקסים להרגיש עצמם יותר טוב ביודעם, כי עוד מיעוט, יחזק את כוחם.

במדינת ישראל תמצאו את בני כפר קאמה במשטרת ישראל, — בפרט בויני הרוכבים — במשטרת הגבול והי מכס. רבים מהם ידעו עברית עוד בעבר, ויתרם לומדים את השפה כעת. מיום הכרות המדינה עמדו ול- חמו לצד היהודים וכמה מביניהם נפלו במלחמת השחרור.

רו" הותיק, חבר-כנסת בסגנון איני טימי:

— הא, שלום עליך מר... (כאן בא שמו של חבר הכנסת)... שוב בירוש"ל; הרי אמרתי לך זאת עוד בפעם הקודמת בירושלים, כי סוף-סוף תחזרו...

— נכון, נכון — החל מגמגם חבר הכנסת — אולם תסלח לי, מה, בעצב, שמך?

ובין המכוניות והולכי הרגל הנח פויה, הסתובב ילד, עטוף סודר ושכ- מיית-פרינה נגד הגשם, בידו עשיונבץ ופנקס רטוב, ובקש "חתימות". ילד בודד, לעומת להקת הילדים בתל-אביב.

— אני תל-אביבי — הסביר הילד — הילדים הירושלמיים הם "טמבי- לים" ועדיין לא יודעים כי צריך לא- סוף חתימות של כל השרים וחבריי הכנסת, הם אפילו את שמותיהם אינם יודעים.

נענועים האמת ניתנה להאמר, **תל אביב** כי חברי-הכנסת לא האמינו בעצמם, כי או- תו נאום של ראש-הממשלה ("אנו מצוי- עים לכם להחליט על חזרת הכנסת

קבלת הפנים

בארץ

"המלך דוד"

הכנסת חזרה לירוש- שלם — ערכה לה עיריית ירושלים קב- לת פנים במלון "המלך דוד", באגף שנשאר שלם, כמיר בן. עם חברי הכי- נסת היו גם אורי- חים אחרים, ביני- הם אורחי חוץ- לארץ.

השר דב יוסף נה- נה מכיבוד-של-צנע בירושלים של 1949. פגישה בין יהודי "פנים" ויהודי "חוץ" — מר ד. פריש, נשיא ההס- תדרות הציונית בא- מריקה משוחח עם שרת העבודה מרת ג. מאירסון ושר הפנים מר מ. שפי- רא. האם שוחחו על היחסים בין ישראל ויהדות ארצות הבר- רית?

צילום: אילנדי

ולאן שהולכת הכנסת הולכים נערי החתימות. יש דעות האומרות שילדי ירושלים אינם להוטים אחר חתימות ויש הטוענים את ההפך. אומרים שחסידי החתימות עלו מתל-אביב לירושלים, לקבל חתימות בהשראת אוירא דירושלים. צילום: קאופמן